

REVISTA D'OLOT

Donatiu de l'Ajuntament

SUMARI

El sopar anual de la «Fundació Bernal Metge».—Colom català, Ramon Pla i Coral.—*Lletres franceses*, M. M. Solveig.—*Escola Olotina*: Josep Pujol, J. M. Mir Mas de Xezàs.—*Gelosia*, Rosa Sacrest.—*Les figures guimeranians*, Ramon Pla i Coral.—*Lírica francesa*, Josep M.ª de Garganta, trad.—*Lena*, Tomàs Roig i Llop.—*L'expedició C-4 del XIV Congrés Geològic Internacional a la zona volcànica Olot-Girona*, Francesc Xavier Riera.—*Llibres i publicacions*, Josep M.ª de Garganta i R.—*Musicals*.—*D'act i d'alta*.—**SUPLEMENT ARTÍSTIC**: *Carrer de Sant Esteve de Bas*, signatúra de J. Parés.—*Fotografies de J. Compte-Lacoste i N. Domènec*.

ANY II - NUM. 19.

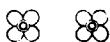
JULIOL 1927

COSTA BRAVA

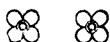
PALAFRUGELL

Hotel Restaurant de Sant Sebastià

a càrrec de Modest Lladó

COBERTS des de 6 pessetes

Pensió complet 15 pessetes

Pensió per a famílies, a preus módics

— Telèfon, 1407 —

RAMON BENET

MERCERIA
CAMISERIA NOVETATS
MAJOR 11 OLOT

andorra
sastre
OLOT

LA FLOR DEL PIRINEU

(MARCA REGISTRADA)

Gran Fàbrica de Llangonisses
i embutits fins. Pernils del país i demés
productes del porc.

ESPECIALITATS
BUTIFARRA CATALANA EN BUDELL
CULAR. - PERNILS SENSE OS, CUITS
AMB SON PROPÍ SUC (EN LLAUNES)
DITS EN DOIG. - CREMA DE FOIE-
GRAS (TRUFAT). - MORTADELLES.
CAP DE SENGLAR I ALTRES CONSER-
VES DE VIANDES DEL PORC EN
LLAUNES, PROPÍES PER HOTELS,
RESTAURANTS, BALNEARIS, COLLES
EXCURSIONISTES, ETZ., ETZ.

BALDIRI DESCAL AUBERT
Olot (Girona). - Apartat de Correus, n.º 5

BANC HIPOTECARI D'ESPANYA

Delegació a Catalunya

Plaça de Catalunya, n.º 17 BARCELONA

P r è s t e c s

amortitzables

de 5 a 50 anys a

propietaris de finques

rústiques i urbanes

Facilitarà informes i fullets,
gratuitament, el Representant
en aquesta comarca

D. LLUÍS AYATS

OLOT

LA MUNDIAL

Societat de Segurs Mutus de Vida, Supervivència Previsió i Estalvi

Autoritzada per RR. OO. de 8 Juliol 1909 — 22 Maig 1918 i 22 Gener 1925

GARANTIA ESPECIAL **SEGURETAT ABSOLUTA**

Efectuats els dipòsits necessaris amb arreglo a la Llei i Reglament de Segurs

LA MUNDIAL és una Societat administradora de cooperatives mútues, situada a Madrid, Major, 6-8, que, además de les garanties exigides per la nova Llei de Segurs, de 14 de Maig de 1908, ofereix als seus assegurats l'especial garantia de respondre'ls-hi amb un capital propi.

Per ell i el perfecte funcionament de la mateixa, convé a tot el món la inscripció en les seves cooperatives, ja que amb Quotes mensuals de pessetes 5, 10, 15, 20, etc., etc., poden constituir en cent mesos amb base de la mutualitat un capital de prou consideració, per a Dot o educació dels fills, per a reducció de servei militar, per a establir un comerç o indústria, per a pendre estat, per a cancel·lar hipoteques o per a repartir entre els seus hereus.

Dirigir-se, doncs, al nostre Representant-Inspector, **D. CELESTI BOFILL**, que els hi donarà quants detalls creguin convenients per el mateix. Despatx: Plaça Alfons XII, n.º 14.-2on.—OLOT

L' A B E I L L E **GRANS COMPANYIES DE SEGURS**

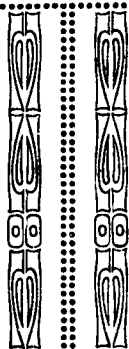
INCENDIS, PEDRA, ACCIDENTS DEL TREBALL, AUTOMÒBILS, CAVALLS, CARRUATGES, AGRÍCOLES, INDIVIDUALS, RESPONSABILITAT CIVIL, VIDA I CRISTALLS

Dirigir-se al nostre Agent General del Partit,
D. CELESTI BOFILL.—Plaça Alfons XII, n.º 14.-2on.—OLOT

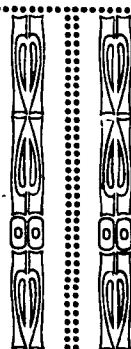
HIDROLITINES Dr. GRAU

INCOMPARABLE AIGUA PER AL REPÁS

L'intensa popularitat adquirida per la seva encertada elaboració, ens ha obligat a establir les variades formes de presentació, que detallem a continuació, adaptades a les diferents necessitats del seu extraordinari consum.

CAPSA DE SURO DE 12 PAQUETS
GOT DE CRESTALL 12 PAQUETS (Estoig cartró
CAIXA METAL·LICA DE 36 PAQUETS (tipo familiar)
CAPSA DE SURO DE 100 PAQUETS
(per a col·legis, comunitats religioses. etc.)
CAPSA DE SURO DE 250 PAQUETS
(per a venda al detall)

NOTA: AMB CAPSA DE SURO GARANTITZEM LA SEVA MÁXIMA CONSERVACIÓ

REPRESENTANT PER OLOT: **Salvi Fàbrega** — SANT RAFEL, 16

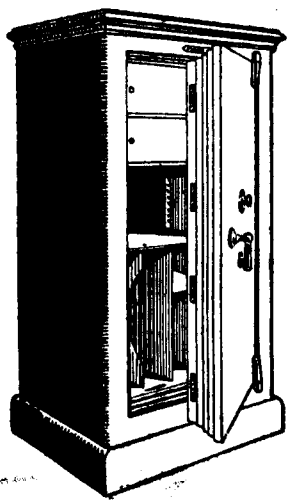
CAIXES PER A CABALS

D'ACER
IMPERFORABLE

BASCULES

PIBERNAT

BARCELONA
PARLAMENT 9 i 11

PUBLICITAT M. MIR BARNA

FUSTERIA ARTÍSTICA

ENRIC FAJEDA

: : Es fan treballs amb : :
: : fusta de totes classes : :

Especialitat en models i
Ebenisteria

Carrer Clivillers, 13 — — OLOT

PIERA
SASTRE

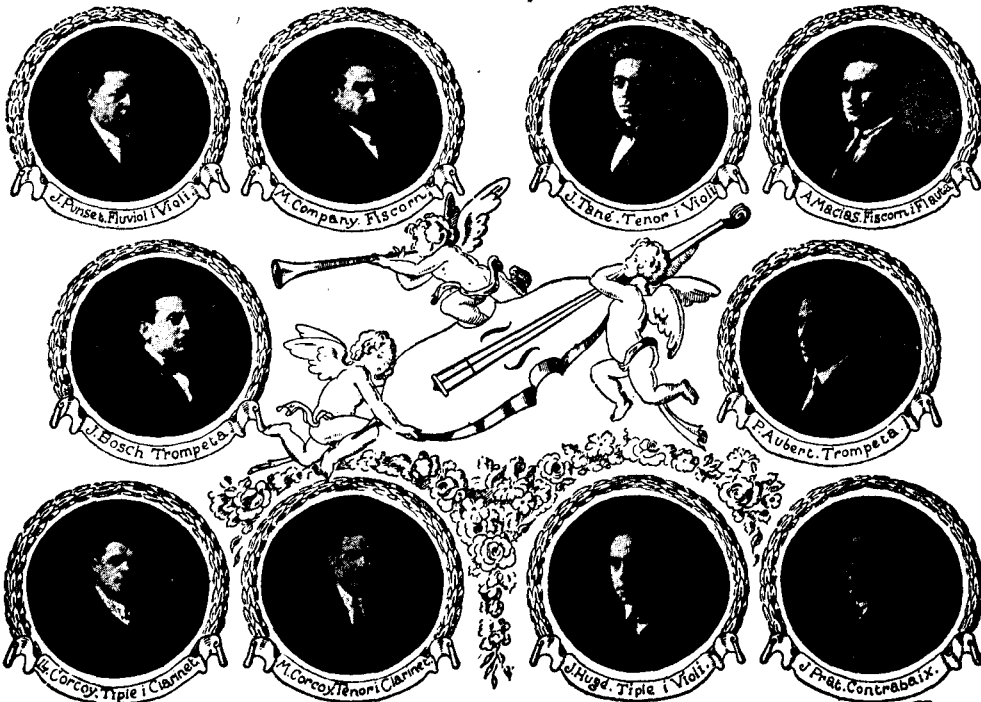
Abundants i modernes col·leccions en tota
mena de Gèneres i gustos

-- Tall i confecció esmeradíssims --
----- Preus limitats -----

PER A CONTRACTES: MIQUEL COMPANYS, SANT FARRIOL, 6, OLOT

LA PRINCIPAL OLOTINA

FUNDADA l'any 1898.

REVISTA D'OLOT

PUBLICACIÓ MENSUAL IL·LUSTRADA

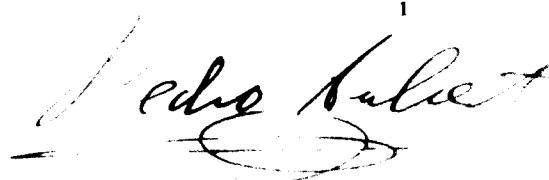
Any II	OLOT, Juliol de 1927	Núm. XIX.
SUBSCRIPCIÓ: Olot 3'50 pts. semestre Espanya 7 pessetes l'any Estranger 9 » » Número solt 60 cèntims		REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Passeig de Blay, núm. 12, 1er. pis No es retornen els originals.

El sopar anyal de la «Fundació Bernat Metge»

SUARA, la «Fundació Bernat Metge» ha cel·lebrat el seu cinquè sopar anyal, corresponent a altres tants anys de la seva meritòria actuació. Entorn de la personalitat il·lustre del notable Mecenes Francesc Cambó, s'han reunit la majoria dels col·laboradors que aporten llur servei a n'aquesta obra d'Alta Cultura, i tots aquells qui no han pogut ésser-hi personalment hi han assistit en esperit, com ho palesen les múltiples adhesions vingudes de diversos indrets de la nostra terra i de l'estranger.

L'acte de la «Fundació Bernat Metge» no ha pas estat un d'aquells actes d'encarcarament ridícul, sinó que tot ell respirava aquella franca senzillesa consuetudinària de les coses nostres. No hi ha hagut discursos rimbombants ni poses estudiades, sinó senzilles converses i un ambient francament pairal.

Enguany la «Fundació Bernat Metge» ha tingut dos hostes notables: l'eminent arqueòleg grec Alexandre Filadelfeus i el President de la Universitat Filipina doctor Palma. Aquests dos homes il·lustres, per les explicacions que els hi hauran donat els directors de la F. B. M. hauran pogut enterar-se (si és que no n'estaven ja) de la grandiosa obra que ve realitzant; hauran constatat la tasca feta durant cinc anys i la que es proposa portar a terme en el pervindre; hauran sabut les novelles iniciatives i fullejat els preciosos volums. Segurament que la impressió que se n'emportaran serà de les més falagueres. Potser els hi estranyarà, però, en que en un poble tan petit, d'una àrea lingüística tan reduïda, sia possible una obra de les magnituds com les de la «Fundació Bernat Metge». I és que, a Catalunya, aquestes coses són factibles, ultra per un gran amor que sentim per la cultura, per un sentiment de patriotisme. Prou ho ha dit molt bé el senyor Cambó en unes belles paraules que foren una significativa cloenda a l'acte: «Podeu estar segurs que, sense aquesta fe patriòtica, ni jo sostindria aquestes institucions, ni director, professor i col·laboradors hi esmerçarien llur voluntat i llur ciència.»

1

COLOM CATALÀ ⁽¹⁾

QUAN Domènec de Bellmunt ens revel·là, des de la seva corresponsalia de «La Publicitat» a París les primícies de la tesi de l'insigne historiador don Lluís Ulloa sobre l'origen de Colom, sentirem, ensemps que una viva curiositat, una agradable sorpresa. No coneixiem, confessem la nostra ignorància, els mèrits ni el nom tan sols de l'il·lustre historiador peruà. Però per les dades que ens avançà Domènec de Bellmunt en els seus reportatges al rotatiu barceloní, compreguem que es tractava d'una persona de llarga experiència en qüestions històriques i d'uns mèrits i coneixements plenament reconeguts i posats en evidència. Algunes setmanes més tard, el públic català podia constatar-ho en motiu de les dues conferències que el senyor Ulloa donà a l'Ateneu Barcelonès i en la traducció en llengua vernacular del seu llibre interessantíssim, que no fa molt ha sortit, adquirint un èxit editorial dels més envejables.

Es després de la lectura d'aquest llibre que voldríem escriure unes breus paraules, al marge d'aquest fet d'una tan gran importància per la història de la nostra terra.

No estem bregats en qüestions d'història, però llegint el llibre del senyor Ulloa hem vist que els fets, les dades, els documents i les conclusions estan encadenats amb una lògica tan evident, amb un esperit crític tan agut i tan perfecte, que després de llegir-ho hem tingut quasi la certesa de la catalanitat de l'eminent descobridor i de la majoria de les revel·lacions sobre la seva vida. Ultra els mèrits indiscutibles del senyor Ulloa tenim a favor seu l'aventatge de la imparcialitat. En efecte, cap interès de patriotisme pot menar al savi historiador a fer-nos creure que Colom fou català; més temptat hauria d'estar en fer prevaldre la tesi gallega, com ens ho diu ell mateix en el pròleg del seu llibre: «*Quan vaig iniciar els meus treballs sobre Colom, fa més de vint anys, ho vaig fer en part, dominat per la tesi gallega de Garcia de Riega i àdhuc ansiós de veure-la confirmada. No en va tinc un cognom gallec. L'amor a la veritat, però, no se somet als desitjos de la vanitat; tot cercant un Colom gallec vaig trobar-me un Colom català.*» I afegeix: «*Tant millor per mi, car al mateix temps vaig trobar una gran història, la d'un poble petit que va saber, durant segles sencers, rivalitzar en la ciència i en la cultura amb els més grans d'Europa. Colom resultarà ésser la derivació i el complement de Raimond Lull.*» Paraules que cal subratllar i ben dignes de tenir-les en consideració i estima.

Gràcies a les investigacions del senyor Ulloa, la figura de Colom s'aclareix i pren relleu. Ara ja no s'ens revel·la com a fill d'un vulgar llaner de Gènova, sinó com a un home bregat en les coses de mar i fins i tot en la geografia. Ja no és el Colom qui tot de sobte i sense altres precedents descobreix un Nou Món, mercès a una idea com vinguda del Cel, sinó el Colom experimentat i que troba la paga dels seus llargs estudis.

El que cal, ara, és que els nostres historiadors secundin la tasca del senyor Ulloa. Sabem que, al voltant de la tesi de Colom català, es porten a casa nostra actius treballs per part de prestigiosos historiadors, prova palesa que estem en un poble viu i que s'interessa per les coses que de tan de prop el toquen. Hi ha molta feina a fer encara. Cal, sobretot, investigar la influència que el Lul·lisme tingué en les idees i en l'obra de Colom i el rol que el Gran Navegant jugà en aquell període de la nostra història.

Finalment, cal agrair a Domènec de Bellmunt la seva preuada col·laboració divulgadora de la tesi del senyor Ulloa.

RAMON PLA I CORAL

(1) Escrit el present article ens arriba la nova que el savi historiador francès M. Charles de la Roncière ha descobert interessantíssims documents sobre l'origen i la personalitat de Colom. Segons l'esmentat historiador francès, Colom, tal com s'havia cregut generalment fins ara, fou genovès, i ha donat la biografia del famós navegant en el període anterior al descobriment. (Veure «La Publicitat» número del 2 de Juliol. — Editorial d'A. Roviri i Virgili).

LLETRES FRANCESSES

(Al meu professor Mr. Jobey)

EL ROMANTICISME

La França festeja en el Romanticisme un passat vell encara no d'un segle: prefaci de Cromwell, tumultuosa estrena d'Hernani; evocacions llegendàries d'un Orient brutal i pintoresc, cremat pel sol i per la guerra; pintura d'una Espanya de fantasia, on les víbores que la xafagor endorm, es desvetllen als acords d'una dansa gitana; poesia somniadora de clar de lluna; capvespres vermells com la cèlebre armilla d'en Gauthier; dos que es passegen en barca pel llac blau que voreja el gris rocam i un paorós bosc de pins negres; grandor que barreja la tragèdia sublim a la farsa banal; lirisme en fi que marida la dolça il·lusió a la crua realitat, la boira mòvil al sol resistent de les pàtries diverses.

La tasca dels romàntics ha estat immensa i d'una intensitat febrosa. La llengua, que han modelat i enriquit sensiblement, no és certament la que serví a Voltaire, però en guarda tot l'encís. Enèrgica i capriciosa raja de la ploma d'en Victor Hugo; clara i precisa surt de la d'en Merimée; eloqüent i noble quan en Laménais la fa parlar; i d'una melancònia captivant vestida pels versos d'en Lamartine.

EL ROMANTICISME DE STENDHAL (HENRI BEYLE)

El seu llibel Racine et Shakespeare, constitueix un document històric de gran valor i un veritable acte de fe romàntic. Gran admirador del tràgic anglès, s'havia apartat poc a poc de Racine, més per motius d'ordre polític que per l'evolució del seu gust teatral. En efecte, Beyle reprotxava a l'autor de Phèdre el seu vassallatge a la cort de Louis XIV. D'aquesta manera estava ben preparat al moviment romàntic qui, venint d'Alemanya i d'Anglaterra, s'infiltrà en Itàlia a la caiguda de l'Imperi napoleònic.

El romanticisme italià era en primer lloc polític i representava, no solament la llibertat literària, sinó i *sobretot* la «llibertat», la protesta contra la dominació austriaca. Amb el pretext de les llibertats artístiques, es reclamava la llibertat política, la prova que els romàntics milanesos, qui més qui menys, tots foren perseguits o molestats per les autoritats d'ocupació.

Anti-monàrquic i Cònsul de França a Civita-Vecchia, Henri Beyle s'avingué i treballà amb els romàntics-nacionalistes italians, per conquerir la llibertat, pel més noble dels camins: la revolta de la intel·ligència! El cas d'Itàlia no és sol.

La apatia dels centres parisenos, on covava el romanticisme naixent, el desesperava. Es vantava de no llegir Vigny; Victor Hugo el deixava indiferent i Chateaubriand no li plavia. Tant sols en Lamartine—i encara!—trobava gràcia als seus ulls. Les causes d'un tal allunyament són senzilles. a) El romanticisme francès era exclusivament literari; els cenacles eren essencialment conservadors i Henri Beyle, com a bon «enfant du siècle», era de l'oposició. b) El romanticisme era abans que tot líric i Stendhal preferia la prosa a la poesia. Per aquesta mateixa raó preferia també el teatre d'en Merimée al de l'apòstol del moviment Victor Hugo.

Teatralment parlant, Stendhal considera el vers com un entrebanc, sovint no més útil per disimular la buidor i la manca d'idees de l'autor.

El nostre home era massa exigent. Eserigué molt i fou quasi ignorat. El seu romanticisme no era fet per ésser comprès pels seus contemporanis. Donant-se'n compte havia predit: «Jo seré comprès vers la fi del segle». I el temps li ha donat raó. En efecte, de 1880 ençà, Henri Beyle té els seus fanàtics i les edicions dels seus llibres, sobretot «La Chartreuse de Parme» i «Le Rouge et le Noir» es succeeixen sense interrupció.

WALTER SCOTT I LA NOVEL·LA HISTORICA

Malgrat la seva nacionalitat, mereix l'atenció d'unes ratlles, degut a la influència que exercí sobre la nova escola. 1817... Walter Scott imantava l'Europa d'un cap a l'altre, amb la realització de la seva obra literària, la «literatura mundial» que el vell Goethe havia preconitzat a Weimar en una conversa amb Eckermann.

La seva reputació és sense rival a França a partir de 1825. Ivanhøe excita les passions, i Robin Hood, l'«outlaw» (poscrit) compta amb més admiradores que no en devia conèixer més tard el bandoler Hernani. La generació romàntica devora les seves novel·les històriques: «El Pirata», «Guentín Durward», «El Comte de Seicester», «S. Antiquari», «El Talismà»...

Ministres i criades, savis i ignorants, homes i dones, militars i eclesiàstics, tohom el llegeix àvidament. Victor Hugo el pren per model; Vigny s'hi inspira; Dumas s'en creu l'hereu i Jacob el seu continuador. Fins en Chateaubriand li enveja la nomenada.

Walter Scott ha creat la novel·la històrica pròpiament dita. El seu renom i la seva influència s'extenen arreu. A Itàlia, Manzoni prepara «Els Promesos». A Alemanya els imitadors hi neixen com els bolets en un dia de sol l'endemà de pluja.

L'any 1828, Balzac fa un viatge a Bretagne degut al llibre que escriu sobre «Les Chouans» i quina acció s'hi desenrotlla. Mentre que en Víctor Hugo no s'hi havia amoïnada gaire per evocar, del seu despatx de París estant, el poble de Drontheim i els seus voltants (Han d'Islande) i l'illa de Sant Domingo (Bug-Jargal), veus-aquí que l'autor de «Le Pere Goriot» i «L'histoire des Treize», seguint les traces de l'escocès s'adona de que la novel·la històrica no és possible que amb la condició d'ésser topogràfica.

Fou la lectura de Scott qui mostrà també a Stendhal, Mérimée i d'altres, la bellesa, la força i la persuasió de la «virtut dramàtica» de l'història.

Els escriptors de la nova escola acceptaven el seu prestigi i sentien la seva influència. Quan en Walter Scott qui vivia mig reclòs a Abbotsford, es decidí a fer un viatge per Europa (1826), fou rebut triomfalment per tot.

D'ESCOUSSE, o UN ROMÀNTIC IGNORAT

1832. Feia poc que havia sortit de col·legi, tenia dinou anys i ja havia fet representar tres obres teatrals, l'una a la «Comédie Française»! Més que a Víctor Hugo li esqueia el motiu d'«enfant precoce» però de cap manera el d'«enfant sublime». Els seus versos semblen fets de sol i sang; d'una absurditat tràgica com les curses de brans.

Una mostra:

*Quel bonheur de saigner un cœur qui vous méprise,
de l'entendre gémir et vous crier merci!...*

I el públic aplaudia el jove i vanitos poeta, encoratjant-lo i fent-li creure que tenia talent, com si en tinguessin tots els que s'ho pensen.

Romàntic exaltat, àvid d'emocions i de celebritat, lluità com els bons durant les famoses jornades de Juliol (1830) que motivaren la caiguda de Charles X i l'adveniment de Louis Philippe.

La primera tragèdia de D'Escousse, «Farruck le Maure» fou representada al teatre de la «Porte-Saint-Martin», (1831). El mes de Desembre del mateix any, la «Comédie-Française» li montà «Pierre III». El públic i la crítica foren més severs per aquesta obra que per la precedent. Es disentí el paper de «Catherine II» i es blasmaren les llargues tirades de versos «a efecte».

Un mes més tard donà una altra pessa, «Raymond». Aquest cop tot anà per terra. Un fracàs complet. Un ensorrament amb totes les de la llei.

Veient el cel de la glòria tancar-se davant seu, amb la inconsciència orgullosament romàntica que caracteritza la seva època i creient representar un personatge de tragèdia, cessà de creure en ell mateix i en el seu segle. Un dematí s'el trobà mort a la seva cambra; s'havia asfixiat amb un braser, deixant sobre la taula el seu testament i un curiós epitafi en vers:

*Adieu les palmes immortelles,
Vrai songe de mon âme en feu,
L'air manquait, j'ai fermé les ailes
Adieu!..*

Trist i lamentable exemple d'asfíxia moral (i física allhora). El període romàntic és així, ple de joves amb els pulmons massa febles, que un vent tempestuós cremà. Alguns moriren abans d'arribar al cim que havien tingut la pretensió d'escalar. D'altres recularen esglaiats dels precipicis que s'obrien al seu entorn. Tan sols els grans poetes s'eliminaren en aquest jardí de l'Olimp que els divinitzà....

M. M. SOLVEIG

Lyon, Juny 1927.

JOSEP PUJOL

Tor pintor per ésser un artista de veritat deu posseir, més que tot, temperament.

Josep Pujol té aptituds prou obradores per ésser un pintor de temperament. Potser si en Pujol no es *cansés* de treballar—que això l'afermeria en la seva personalitat—seria més artista. Més clar, Pujol no és un «pintor» i no ho és perquè no pinta, doncs pinta poquet i descansen massa els seus pinzells—ben nítids quan vol—per a solidificar personalitat—que no vol dir «originalitat»—que ell prou voldria evidenciar, amb llur traça i vivacitat naturals, sense cansar-se poc ni molt.

Hem estudiat i seguit de prop el camí i evolució d'aquest jove artista olotí, d'aquest nostre company de promoció en l'actual generació de l'Escola Olotina i segons l'hem vist i observat direm el nostre criteri, sense barrejar-lo ni amb elogis desmesurats—que la capelleta, tan necessària i lògica (de tota conformitat amb Carles Soldevila), n'és la pertorbadora—ni «rebertades» destructores—injustes gairebé sempre—i desitjaríem que, a l'exposar aquesta nostra concepció, el públic *amateur* de les belles arts—no aquell que es pensa ésser-ho, sinó aquell que amb sinceritat estima i admira les manifestacions d'art per la noblesa i sinceritat dels seus artistes, no aquell que jutja (?) des d'una taula de cafè o des d'un saló de peluqueria als seus artistes conciutadans per les «entremaliadures» de jovenet, inspirat tan sols per les *envegetes* que l'infiltra la seva pròpia incapacitat, sinó el públic entès i discret, sensat i comprensiu i que sap estimar la sanitàosa labor dels seus compatriotes que bé es sacrificuen per exterioritzar llurs sentiments i llurs amors per a llorejar de glòria la terra que els ha parit—vulgui acullir-la com a filla d'un pur i honrat olotinisme, avilat de noble i franca adhesió admirativa per tot el que es mou i vol moure's entorn d'aquest cercle tan radiat de reconeguda solvència arreu de les terres catalanes i que hom l'ha nomenat Escola Olotina.

Les nostres paraules, doncs, no seran—almenys nosaltres no voldríem que ho fossin—apassionades i ciniques, corrossiu avui que invadeix, potser amb una duresa i inconsciència massa avassalladores, en l'esperit dur i inconscient dels ineptes i caciquistes, dels incapacitats i malversants, dels ignorants i pseudo-intel·lectuals.

Nosaltres som uns admiradors de Josep Pujol, però no uns aferrissats partidaris. A mi no em convenç la seva desorientació, però em complau la seva pintura a voltes equilibrada. Pujol ingenuament—no sabem d'ell una ben sòlida cultura—s'ha creat una estructuració estilitzadora—això és la única veritat que hi veiem actualment en les teles d'aquest pintor novell—però no retroba encara una primitiva orientació, menys estilitzada i neta, que el faci simplement personal.

Josep Pujol és «avantguardista» per intuïció, però un avantguardista simpàtic i intel·ligent de natural. Ell sense una suficient preparació cultural—i aquest és el pitjor defecte dels joves artistes de l'Escola Olotina—té un mèrit indiscutible, de donar «forma» a les seves netes i instintives pinzellades, plenes de lluminositat i color, plasticidades d'un atractiu matisat de tons. Això ho afirmem quan parlem dels paisatges acabats d'aquest pintor, perquè en la figura no ens diu cap preparació, encara que els seus retrats immòbils i innanimats tenen, potser, més sinceritat que els inacabats, incoloris i «horrorosos» ninots—retrats humans els nomena l'autor—de Barradas. La figura de Josep Pujol no ens entusiasma ni ens toca l'esperit, els seus tres retrats que li hem vist no ens expressen altra cosa que són «assaigs» desorientats i indecisos. Desconeixent els clàssics se'n aparta completament, i essent admirador del Dictador dels incapaços, dels arribistes i dels snobs—com ha dit algú, bastant autoritzat, de Picasso—no geometritza els seus éssers ni en compàs ni en regla. I no pot ésser cap seguidor dels romàntics perquè—així ho diria potser Delacroix—les seves figures no tenen ànima. Per ço avui no ens deturarem en estudiar al nostre pintor com a figurista, perquè tot just li hem vist un començament desorientat i desorientador. No obstant, creiem que, si en Josep Pujol «estudiés» i «treballés» de ferm, a més d'extendre's en una cultura solidificadora, podria donar-nos fruits ben saborosos en la figura.

Cada segle pinta, a través dels seus pintors, mostrant les passions, llurs vicis i ideals, l'ànima, diríem, dels seus coetanis. Però en aquest segle XX, de la *llum*, la «ignomínia metòdica de les carns i de les formes»—frase de Camille Mauclair—és la culpable d'aquesta pintura furiosa, desequilibrada i africomànica que al ensems ens plasticisa una insospitada coreografia de dones asexuats i d'homes clínics, sense ni tan sols un plàcid decor lineal, de cubismes, super-realismes i expressionismes desorbitats, que un intel·lectualisme de crítics d'art—a la manera de Sebastià Gasch—que ens volen fer passar per savis a pintors tan desequilibrats com fracassats. Per ara a nosaltres—serà que som de muntanya—aquesta mena de pintura fracassada no ens toca d'enlloc. Les generacions venideres ja es cuidaran de fer justícia, si Déu vol.

El més ingenu de Josep Pujol és que defensa, per defensar-se ell mateix dels seus enemics o no partidaris, a Picasso i a Cézanne—perquè potser ignora l'existència d'un visionerisme equilibrat—i si els coneixés de nom defensaria així mateix als cultivadors del cubisme picassianà—Gleizes, Metzinger, Marcoussis, Herbin, Seurat, Le

Faucounier, Survage, Nicolaus Brauni, Cyrano de Bergarac, Matisse, etc.—i tal vegada seria un devot de Joan Gris—suara traspasat d'aquesta vida—sense haver-li estudiat ni vist, potser, un mot de la seva obra revolucionària. I Josep Pujol, això és el més gran d'ell, no és «cubista» ni s'hi obira cap forma geomètrica en els seus elegants paisatges avanguardistes. Pujol té una visió del paisatge que fuig de tota simetria i de tota afinitat geomètrica, amb tot i que la seva «estructuració», que li farà fer l'estil, és ben seva. El visionerisme de Josep Pujol és equilibrat, quan és fet amb treball i intel·ligència; en ell no hi ha res, amb tot i el seu allunyament de Natura, que s'aparti d'un naturalisme impressionista. Per mi, Josep Pujol, és un impressionista elegant i un visionerista desorientat.

Manca a l'amic i company més sàvia experiència i més laboriositat conscient per assolir una major uniformitat les seves obres. Aleshores el seu estil, potser, que es personalitzi amb una major solidesa en el valor artístic dels seus fruits.

Es deu treballar i estudiar i no embaviacar-se massa amb les *alabances* dels *amics* i dels *crítics*, per arribar a obtenir el mèrit i llorers que en realitat ho són.

J. M. MIR MAS DE XEXÁS

G E L O S I A

A LA BONA AMIQUETA MONSERRAT RIERA

*De les roses que tinc al meu jardí,
sols una m'encisava, la més bella,
enamorat el vent li va parlar
cor robat per la seva gentilesa.*

—*¡Que t'estimo, roseta, roja flor!*
—*¡A lantes dius aquesta parauleta!*
—*Rosa gentil, no t'ho creguessis pas.*
—*Ai vent, jo d'estimar ja he fet promesa.*

—*¡I no pots dir-me el nom del teu àimant,
encant d'aquest jardí, rosa encisera!*
—*Es un papallonet d'aletes d'or;
dintre de poc, vindrà a dir-me amoretes.*

—*Si volguessis àimar-me més a mi
que só el rei dels espais, tu feres reina.*

—*Ai no no, que m'esglaià fins tu veu,
res-te'n ben lluny, oh vent, que'm comprometes.*

—*¿Em vols ben lluny? Ben lluny me n'aniré,
pró abans no torni empendre ma carrera,
una mercè tan sols rull demanà't:
¡Dei,ca'm besar la teva boca encesa!*

—*Aquest matí quan al jardí he baixat,
els pètals de la flor eren per terra;
¡Malhaja el vent, que ahir enyelosit,
va ocell amb un bes traïdor ma rosa bella!*

—*¡Pobre papallonet enamorat!
¡Ai pobre papelló! ¡Sense promesa!*

ROSA SACREST.

ESCOLA OLOTINA

UN CARRER DE SANT ESTEVE DE BAS

Aiguatinta de J. Farias. (Propietat del Dr. R. Moret)

LES FIGURES GUIMERANIANES

UNA de les glòries més immortals de Guimerà radica en les figures que ell va crear amb la seva formidable fantasia. Moltes d'elles, els anys, encara que pocs, ens ho confirmen, restaran inesborrables de la memòria de tots aquells qui en tinguin coneixement, i això fins que segueixi alienant la raça humana i es representin pels teatres del món les seves obres. Per la talla, per l'humanitat, per la grandesa, les figures de Guimerà són d'aquelles que no s'obliden mai més. N'hi ha prou amb sentir-les parlar una vegada tan sols, perquè ens restin gravades perennement en la memòria.

I don Angel, que tant va saber encarnar les punyents, les torturadores, les tràgiques figures de Manelic, de Saïd, de Raymond, de Marta, de Maria-Rosa, d'Agata, mireu com fa viure també figures tan gentils, ingènues i plenes de gràcia com l'Anton i la Roser de «Mossèn Janot» o la Nuri, la bona i amorosa Nuri de «Terra Baixa». En les unes hi ha tot el nirvi, tota la força tràgica de Guimerà; en les altres tot el cor, tota l'amorositat, tota la bonhomia de l'immortal poeta...

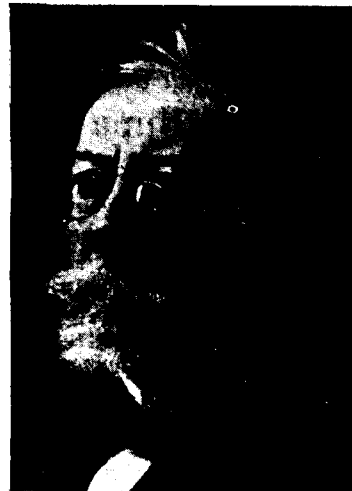
Aquesta qualitat la trobem en ben poques obres de teatre, encara que fem extensiu el nostre exàmen a totes les literatures mundials. Per l'argument, per la idea que les mou, per la força dramàtica que contenen podran arribar a ésser obres plenament notables, fins i tot genials, si es vol. Però la creació, l'encarnació d'uns personatges com en Manelic i la Marta, per exemple, tan humanes, tan vivents, que arriben a adquirir la consideració d'un somni, és un privilegi reservat a poques.

Mireu com d'un humil pastor de muntanya, qui sempre s'ha criat en mig de la solitud de la Naturalesa, acompanyat tan sols de les seves ovelles i rebent sovint la visita dels llops, en fa aquest heroi que havem admirat tantes vegades amb un desig, amb un plaer, amb una il·lusió insaciabla; aquest tipus tan racialment català i tan noble; aquest home que abans, quan vivia en mig de les herbes i les bèsties del bosc, no coneixia la maldat humana i era ingenu i confiat com un infant; aquest home que bon punt ha conegut la terra baixa, tots els dubtes, totes les dolors, tots els desenganys es mouen en el seu esperit; aquest home, barreja de fera i d'àngel, pel qual la dona ho és tot, ho significa tot i ho omplena tot; aquest home, en fi, que adonant-se que també a la plana hi baixen els llops, els mata talment com feia amb els d'allà dalt i fuig, s'entorna amb el seu amor cap a la terra alta, lluny de la malícia dels homes! Quina humanitat, quina passió, quin geni no hi ha en aquest Manelic que tan de succés ha tingut arreu i principalment a Catalunya on ens el sentim tan nostre!

I que diríem de Marta, que diríem de Maria-Rosa, de Raymond o de Sor Niva, de Saïd o de Blanca, sinó que tots són uns herois, un vers en lluita sempre amb la fatalitat del destí?

I per això, perquè són uns herois, perquè estan pastats amb llàgrimes i amb sang, amb totes les dolors humanes, perquè essent superiors a nosaltres són un bocí de nosaltres mateixos, portem les figures de Guimerà tan arrapades en el nostre esperit i ens acompanya tot temps el seu record...

R. P. C.

«REVISTA D'OLOT» serva encara, en el tercer aniversari de la mort del malaguanyat Mestre, encarnació de l'esperit racial de la nostra terra, un fervent record de la seva immarcible Personalitat.

LÍRICA FRANCESA

TRADUCCIONS PER

JOSEP M. DE GARGANTA

Charles Lioult de Chénedolle

El clar de lluna de maig

*Pròxim al fi de sa carrera
va descendint el sol ardent,
fins a ocultar sa cabellera
dintre la porpra d'occident.*

*No's veu la terra ja cremada
pèl bafroent de la xardor,
i avença, humida, la vesprada,
tornant amb ella la frescor.*

*Va creixent l'ombra trista i lenta,
i arreu devé el camp més obscur,
la llum s'apaga i l'ombra augmenta,
velant la gràcia de l'atzur.*

*Vina ja, lluna desitjada,
muntí ton disc melangiós;
guia la plàcida vesprada
fins al alt solí tenebrós.*

*Pòrtans l'oreig que'ls camps encisa
i precedeix al cel ton pas,
la delitosa i fresca brisa
que la ciutat no coneix pas.*

*Sobre les frondes agitades
de les sauledes, ta blancor
posa en estries argentades,
com una randa de claror.*

*Sia ta imatge reflectida
pèl rierol pur i brillant,
i qu'en l'onada esblanqueïda
ton disc rodolí vacil·lant.*

*Vingui ta llum com feble aurora
a mitigar la resplendor;
dóna a la pompa encisadora
de primavera, ta dolçor.*

*A les novelles flors descloses
presta un fulgor tan esblaimat,
que faci pàl·lides les roses
amb sa lleugera claredat.*

*Vull que la son no tingui encara
per a mos ulls els seus encants:
claror de lluna'm plau més ara
que les delícies del descans.*

*Vull en sa marxa imperceptible,
embriagat d'un dolç amor,
veure ta llum, astre apacible,
fins a la nova resplendor.*

François Maynard

La bella vella

*Tu, qui dintre mon cor per tants anys he servida,
i que ma passió mostra a tot l'univers,
no vols pas canviar el destí de ma vida
i donar dies bells a mos hiverns darrers?*

*No sigui obstacle el dol per que a tal sort aspiri,
ton rostre eternament no ha de restar relati:
surt de la teva nit i permètem que admirí
les fúlgides clarors que m'han il·luminat.*

*No sóc, Clori, d'avui esclau de ta bellesa:
vuit lustres han passat des del feliç moment,
i fidelment he amat la teva gentilesa,
sota els cabells castanys, com sota els brins d'argent.*

*Fou de tos joves ulls que aquesta ardor naixia,
per tos primers esguards ja vaig restar reusit;
mes densà que Himeneu ta llibertat premia,
mon amor s'ocultà per plaure a ta virtut.*

*Sé'l respecte que dec a la que m'enamora,
i mos ressentiments jamai l'han violat:
si alguna volta he dit l'angúnia que'm derora
fou sols a confidènts que mai ho han revelat.*

*Per calmar mon dolor i escaïr mes penes,
me planyo als roquissars i conto mon neguit
al bosc eruberant, qu'en les tardes serenes
ens presta al mig del sol les ombres de la nit.*

*Amb el cor ple d'amor i de melancolia
estés sobre les flors, decall dels tarongers,
als mars d'Helia he dit l'angoixa que'm feria,
fent repetir ton nom als ecos estrangers.*

*D'aquesta passió que mon cor l'ha jurada
als segles més remots exemple no n'hi ha.
La natura i l'amor admiren la durada
del foc del meu desig i el foc del teu mirar.*

*La beatut que't segueix des de la joventut
al declinar los jorns no's vol pas extingir;
i el temps, com orgullós d'haver fet tal bellesa,
en conserva l'esclat i no'l vol afeblir.*

*Mira sense temor finar totes les coses;
consulta el teu mirall sense sentir afany:
no cau en de la faç els lliris ni les roses
i es com un nou abril per ta l'hivern dels anys.*

*Per mi no. Vaig cedint, els meus cabells blanquejen,
sento que vé el moment de pondres la claror;
se'm refreda la sang, les forses me flaquejen
i acabaria el foc si quedés sens amor.*

LENA ⁽¹⁾

HAVIA plogut esbojarradament. Tot era xop. La plaça de Poniol era una ampla bassa. De les gàrgoles del campanar queia l'aigua, com si ara només plogués al seu damunt. Els arbres aplanaven llurs branques, en un desmai voluptuós. Regalimaven les parets de les cases, i les canals feien una música de metall que s'anava fonent de mica en mica en el silenci de la tarda.

De la plaça estant, es veien els camps que voltaven al llarg de la riera, com peces d'un mosaic brillant i multicolor. La gradació dels verds i dels ocres hi era tan ben eixida que els ulls s'hi encantaven en un deliri de mirar.

I mirant així, ara al lluny on la silueta dels arbres s'aprimava finíssimament, ara a la vora, on les coses apareixien en tots llurs detalls, feridors de tan remarcats, fou que la pupila topà amb una figura que es retallava contra el firmament, al cim d'un roquisser voltat d'alzines. A la carícia del ventijol, voleiava el faldellí blau d'aquella personeta, com un esquinç de cel. Es sentia la seva veu, talment un clam manyac, de llargues i acaronadores ressonàncies. Era una veu prima i tremolosa, una campaneta de combregar que passava, invisible, pels conreus tan aquietats.

La noia del faldellí blau desaparagué entre l'espessa tofa del bosc i, al cap de poca estona, es féu albiradora en un corriol que menava al poble.

Hi arribà entre dos llustres. Aconduïa unes ovelles amb passa lenta, com un ritme més en la calmosa vibració del cap-al-tard. Bo i cantussejant una tonada anodina el ficà dins d'una casa, vora de la que habitava en Pep Malhome.

Hi hagué un soroll de portes al fons i un nom pronunciat amb vehemència:—Lena!...

—Silenci.

Lena!,—s'oí més fort.

La noieteta eixí tota encesa de rostre i s'assegué al llindar de l'entrada amb una bujola en la qual començà a desgranar llegums. En Pep Malhome. l'enze del poble, treió el cap per la cantonada i tot fent el gemegadís anà a seure mansament, amb les cames encruades, vora el seu únic anhel.

Lena—va dir-li amb un balbuceig infantivol—t'he cridat dues vegades; i, amb un delitós enriolament—inquirí:

—Que et faig por, Lena meva?

La noia ni se'l mirava. Abstreta en sos pensaments, li hauria passat ben bé per alt el bordegassot, si aquest no li hagués estirat una mànega, despaclientat d'aquella indiferència.

La Lena s'el mirà aleshores, en una barreja extranya de repulsió i desig. També com ell, la moceta tenia una boca roenta de vida, sinó que els ulls d'ella fitaven al dret en una inquietant interrogació. Eren uns ulls que veien, en adenança, el goig de pecar: ulls negres, tantost d'una gran fixesa irada, tantost perduts en els ensomnis més vagorosos. Tota ella, aquella moça, era una sageta de carn, que en l'arc de la temptació, brunziria al primer impuls oportú per anar a caure, temps després, passivament, en el lloc de la ciutat.

Lena era una adolescent encara; però la seva carn era un foc de roses a punt d'esclatar, roses d'amor dins el pitxer de la seva pell, recremada pel sol. Lena, semblava, alta i esbelta, bruna, amb el desconcertant batent dels seus ulls, i una rialleta blanca entre els seus llavis, una filla de l'Argèlia... La seva etígie, hauria estat retolada, en un Museu, «La Noia de Bronze».

En Pep Malhome se'n cansà d'aquell mutisme, i, malmirros, com un gos apedragat tombà altre cop la cantonada. A la pallissa de casa seva s'ajagé i s'abaltà entre un lleu somiqueig de desconsol.

Aleshores Lena s'adonà que l'havia tingut als seus peus. I somrigué, satisfeta de veure's sola, sense aquella nosa. I vet aquí que es posà a pensar si el temia o no en Pep... I, pensant, pensant, s'ensomnià en gaudioses figuracions en les quals el pobre xicot triomfava d'ella, en una lluita dolça i enervadora ensems...

Fins que la seva mare la eixeribí d'un crit i es posà a feinejar avespadament.

Aquella tarda de primavera va morir en un tumulte enlluernat de colors, enllà del Montseny.

Les campanes, en tocar l'Angelus, vibraren rotundament per la plana. Els gossos s'esbatansaren tota la nit a la riera, trencant la sonsònia de les altres coses; emmudí el mussol del campanar, i el vent va agemolir-se, silenciós, prop les finestres i els portals.

Lena complà totes les hores, les mans encruades damunt del pit, agitadíssim, mentre les seves dentetes esfilagarsaven amb destíci la gira del llençol. Un àcid escorrim de llàgrimes fou la deixalla grotesca d'aquella inútil nit de passió.

TOMÁS ROIG I LLOP

¹Fragment de la novel·la «La Noia de Bronze»

L'EXPEDICIÓ C-4 DEL XIV CONGRÉS GEOLOGIC INTERNACIONAL A LA ÇONA VOLCANICA OLOT-GIRONA

ACTE REMEMORATIU

En l'any 1926 es va escaure el cinquantenari de la fundació dels Congressos Geològics Internacionals.

No gosariem pas, a priori, fer una fervent apologia de tots els congressos oficials. Aquella magnificència i imponent solemnitat són sempre un envolcall generós a la seva real efectivitat.

Cal, però, en general fer una tria a favor dels congressos de ciència i tecnologia. L'esterilitat dels uns no pot pas negligir la fecunditat dels altres. Demés, el temps—control inexorable de valors—constitueix en últim terme un element de crítica decisiu en la valoració dels fets. El fet apareix nu i llur forma i contorns adquireixen fixesa i permanència a través d'un espai.

Els congressos geològics internacionals iniciats a la segona meitat del vuitcents—és a Filadèlfia l'any 1876 que els homes de ciència del nou món per iniciativa de l'American Association for the Advancement of Science proposen la idea—han adquirit a través de mitja centúria un relleu i un prestigi ben remarcables.

Els primers congressos internacionals a França 1878, Itàlia 1881, Alemanya 1885, Anglaterra 1888, Estats Units 1891, Suïssa 1894, Rússia 1897, França 1900, Austria-Hungria 1903, Mèxic 1906, Suècia 1910, Canadà 1913—la guerra del 14 representa una llarga i lamentable interrupció—Bèlgica 1922, tenen un noble imperatiu orgànic i un alt sentit cultural. Les noves idees que han sorgit d'aquestes reunions, les noves teories d'investigació, l'intercanvi i relació, la discussió i control de constatació, les aportacions nacionals i obres tan importants de col·laboració mundial com la «Carta d'Europa; Carta de l'Àfrica, Carta d'Euràsia, Paleontologia Universalis», etc., representen per les amenaçades cultures occidentals i per la geologia mundial una embranzida formidable. Cap poble ha resistit la seva empenta. Fins Espanya ha capitulat. Per fi els geòlegs espanyols integren formalment l'obra d'aquesta benemèrita institució i consecueixen en el cinquantenari de la fundació el «Geologorum Conventus Hispania» 1926.

El Congrés Geològic Internacional, reunit ara fa un any a l'Institut Geològic de la capital d'Espanya, aconsegui—val a dir-ho—una extraordinària importància. El fet d'escaure's el cinquantenari de la fundació, la lliure concurrència de tots els països del món, el nombre d'inscripcions, i la quantitat i qualitat de ponències i comunicacions varen contribuir-hi notablement.

Les expedicions organitzades, per tal de recórrer les çones geològicament més interessants de la península, segueixen el mateix ritme de superació.

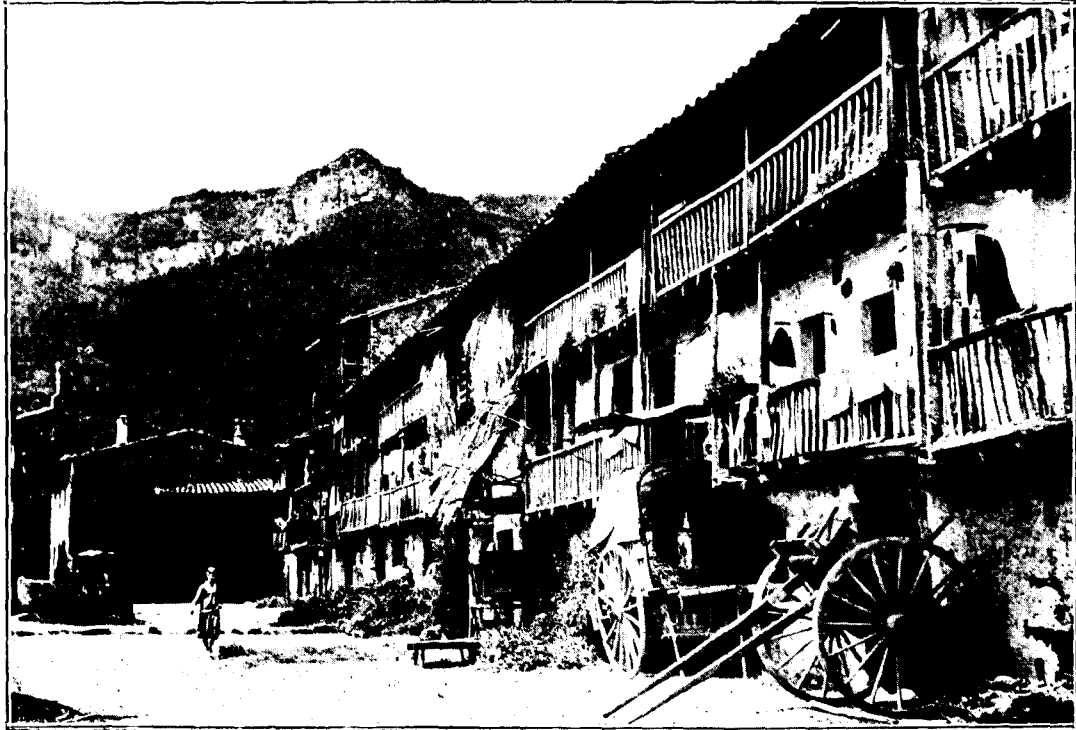
Una d'aquestes expedicions, la C-4 Pirineus Orientals, va recórrer la nostra çona volcànica després de visitar la çona potàssica de Sùria, el cretàci de Berga i la conca hullera de Sant Joan de les Abadesses. Professors eminents, directors de serveis i instituts d'investigació, i veritables valors internacionals eren inscrits a n'aquesta expedició que va recórrer l'afrau sub-pirinenca admirant la magnificència de les nostres manifestacions volcàniques i la bellesa dels terrenys pirogènics que formen les nostres terrasses i va retre un fervorós homenatge a la nostra gent i a la nostra història.

L'èxit de l'expedició, la seva alta evocació històrica—evocació secular de fets i records d'il·lustres petjades ancestrals—un noble sentiment d'homenatge als investigadors comarcals i una forta vibració racial, varen engendrar en el nostre esperit, generosos neguits de immortalitat. Aquests neguits han cristal·litzat en un bell pla d'imminent realització i han arborat a organitzadors i col·laboradors a celebrar aquest gran «acte de rememoració».

Neguits i vibracions sentimentals, fortament radiades, han ondulat l'espai traspasant llandes sollevadisses i eventuals. El seu ressó s'ha sentit lluny, molt lluny, i molts altres pobles han pogut sintonitzar la vigorosa sensibilitat del nostre esperit. Prestigioses personalitats han assistit a aquesta sessió. Valuosos adhesions l'han honorada.

M. Emile Argand, el gran tectònic suís, professor de la Universitat de Neuchâtel, les teories orogèniques del qual i els seus estudis sobre l'estructura dels Alps, de l'Himalaia i de l'Àsia en general li han donat fama mundial. M. O. Mengel, director de l'Observatori de Perpinyà, molt coneixedor de la geologia dels Pirineus catalans. Els doctors San Miguel de la Càmera i Cortés, catedràtics de l'Universitat de Barcelona, els doctors Jardí, Cuatrecasas, i Marcet, professors de l'Universitat; el doctor J. Darder, catedràtic de l'Institut de Tarragona; M. Bargalló, catedràtic de l'Escola Normal de Guadalajara; el doctor R. Candel Vila, professor a l'Institut-Escola de Madrid; R. Codina de la Junta de Ciències Naturals de Barcelona; M. Marcet, director del col·legi Ibèric; els senyors M. Marcet, J. M. Marcet, J. Pera, D. Molina, J. Borràs, M. Sust, J. Canals, J. Campos, J. Maymó, G. Galvany entre els expedicionaris; M. Bolós, Ll. Cabré, P. Tous, R. Pujolar, J. Tenas, T. Hostench, J. Munteis, C. Agustí, J. M. Masramón, J. M.^a, J. i M. de Garganta, J. M.ª Mir, J. Vayreda, Joaquim Danés, entre molts altres prestigiosos olotins, eren presents a la sessió.

Hi eren representades: La Diputació Provincial de Girona, que devia ésser representada pel seu vice-president don E. Cardelús. la R. Acadèmia de Ciències i Junta de Ciències Naturals de Barcelona, representades pel doctor M. San Miguel; la Institució Catalana d'Història Natural, per a Codina, el Centre Excursionista de Catalunya per J. Marcet Ribà; R. Soc. Esp. d'Història Natural, pels doctors M. San Miguel, R. Candel i J. Marcet;

BARRIADA D'HOSTALET DE BAS

(Clixé de Josep Conté-Lacoste. Secció Art Fotogràfic)

LA GORGA DELS DIMONIS

Clixé de P. Mallarach. (Secció Art Fotogràfic)

Asc. Prov. del Magisteri de Girona, per Ll. Cabré, professor nacional; Soc. de Ciències Naturals de Barcelona, per M. Sust, enginyer industrial.

S'hi han adherit: El director de l'Institut de Geologie Appliquée de l'Université d'Strancy (França), Mr. P. Fallot; el prof. de l'École Nat. du Petro. de l'U. d'Strasbourg; Mr. J. Jung; el doctor L. Fernández Navarro, prof. de l'Universitat Central; el doctor J. Royo Gómez, prof. del Mus. Nac. d'Història Natural; el president del Congrés Geològic, don Cèsar Rubio; el director de Mines, don C. Doetsch; els senyors A. de Larragàn eng. de mines del I. G.; A. Carsi, geòleg; J. M. Bellido, fisiòleg; M. Chevalier, geòleg; J. Palst, geòleg; Mlle. Beychus, de l'Institut Français de Barcelona, C. Rahola, de l'Ateneu de Girona; R. Peyroc, de la Revista Ciència, els senyors J. Vidal, M. Butiñà i J. Mascaró de Banyoles; els professors J. Junquera i M. Santaló, de Girona; Esc. Normal de Mestresses de Girona; Sec. d'ex. de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona i l'Ateneu de Girona.

L'ha presidit el Capità senyor Aguado en representació de l'Excelentíssim senyor Governador.

ACTE REMEMORATIU — esquema sinòptic.

LA FINALITAT DE L'ACTE REMEMORATIU per J. Marcet Riba.

L'entusiasta geòleg català, a l'activitat i seny organitzador del qual es deu la realització d'aquest homenatge, fa la presentació de l'acte commemoratiu. Es una presentació franca, cordial que escau admirablement a la fervorosa i transcendent significació d'aquest acte.

El XIV C. G. I. a Madrid—descripció, dimensió, estructura.

Les expedicions peninsulars—relació descriptiva.

L'expedició C-4 Pirineus Orientals—comentari crític.

Lo regió volcànica d'Olot—guia de l'expedició.

L'acte commemoratiu—exposició i gènesi. (d'imminent publicació)

I ELS INVESTIGADORS DE LA ÇONA VOLCÀNICA I LLUR OBRA GEOLÒGICA, per M. San Miguej de la Càmara.

L'eloqüent catedràtic de l'Universitat de Barcelona ens ofereix l'enumeració i exposició bibliogràfica dels investigadors nacionals i estrangers que d'ençà del segle XVIII s'han dedicat a l'estudi de la nostra çona volcànica i llur obra geològica.

FRANCESC XAVIER DE BOLÓS (1820)—*l'olotí insigne, iniciador a Catalunya dels estudis de volcanisme—valoració de la seva obra, evocació històrica, homenatge.*

P. ALSIUS (1874)—*el distingit naturalista banyolí, intel·ligent i afortunat investigador—valoració i significació de la seva obra, homenatge.*

MN. GELABERT (1904)—*el virtuós investigador, doblat d'artista i eminent volcandeg—valoració de la seva obra, recensió bibliogràfica, homenatge.*

E. PALUZIE (1860)—*historiador i publicista—divulgació històrica, consignació i elogi.*

J. TEIXIDOR (1866)—*investigador i recopilador—emplaçament bibliogràfic, consignació i elogi.*

C. LYELL (1835), J. CARBONEL I BRAVO (1820), A. MAESTRE (1845), L. M. VIDAL (1898), WASHINGTON, K. SAPPER (1904), J. CALDERON, M. CAZURRO, L. FERNANDEZ NAVARRO (1907), M. CHEVALIER (1926)—*notables investigadors,—llur aportació a l'estudi de la çona volcànica i llur obra geològica (d'imminent publicació)*

L'OBRA GEOLÒGICA DE FRANCESC XAVIER DE BOLÓS, llurs seguidors i recopiladors per A. de Bolós.

Antoni de Bolós' l'olotí d'alta nissaga, seguidor d'estudis i predileccions pairals, és l'encarregat d'aquest treball. El representa un altre olotí d'honorable família, l'intel·ligent estudiós de la nova promoció en M. de Garganta. Llurs estudis concrets, ben documentats, i eficaçment constructius—bella mostra de Literatura geològica—formen el centre de gravitació de l'acte.

F. X. DE BOLÓS, per A. de Bolós—*estudi monogràfic (d'imminent publicació).*

J. TEIXIDOR, per M. de Garganta—*estudi monogràfic (d'imminent publicació).*

III LES COL·LECCIONS GEOLÒGIQUES LOCALS per R. Pujolar i J. Alsius.

R. Pujolar, el distingit col·laborador de vastíssima erudició, és l'encarregat d'aquest inventari local. El seu inventari és una bella aportació.

J. Alsius, l'intel·ligent banyolí, hereu d'un bell nom i un bell patrimoni, és l'encarregat de l'inventari pairal. El seu treball és una ben notable integració.

COL·LECCIÓ GELABERT, per R. Pujolar. *Revisió descriptiva (d'imminent publicació).*

COL·LECCIÓ ALSIUS, per J. Alsius. *Inventari sinòptic (d'imminent publicació).*

IV L'EXPEDICIÓ C-4 DEL XIV CONGRÉS GEOLÒGIC INTERNACIONAL A LA ÇONA VOLCÀNICA OLOT-GIRONA.

La Guia C-4 del XIV Congrés Geològic Internacional «Catalunya», per R. Candel Vila. Consignació informativa (d'imminent publicació).

Visita dels membres de l'Expedició C-4 a la zona volcànica Olot-Girona, per J. Marcet Riba. Informació esquemàtica (d'imminent publicació)

Observacions geològiques fetes pels membres de l'Expedició C-4 a la zona volcànica, per J. Marcet Riba. Enumeració. M. O. Mengel, l'excel·lent geòleg del Rosselló formula personalment la seva impressió. (d'imminent publicació).

TREBALLS PRESENTATS A LA SESSIÓ.

M. O. Mengel, *QUELQUES ANALOGIES DE LA SISMOTECTONIQUE DE LA REGION D'OLOT AVEC LA SISMOTECTONIQUE ALPINE*; M. M. Chevalier, *SUR LES TERRASSES QUATERNAIRES DES ENVIRONS D'OLOT, INDICATIONS SUR LE TECTONIQUE DES ENVIRONS D'OLOT*; N. Agustí, *IMPRESIONES SOBRE LAS CORRIENTES BASÁLICAS DEL LLANO DE OLOT*; A. de Bolós, *SOBRE L'ESTRUCTURA DEL PLA D'OLOT*; M. Santaló, *BREU NOTICIA DE DOS CLAPS VOLCÁNICS NO ESTUDIATS*; Mn. Gelabert, *IMPRESSIÓ I COMENTARI BIBLIOGRÀFIC*; J. Vidal, G. ALSIUS, *BIOGRAFIA*; J. Vayreda, E. PALUZIE, *MONOGRAFIA*.

L'ACTE REMEMORATIU del XIV del C. R. I., celebrat a la ciutat d'Olot el dia 26 de Juny de MCMXXVII, senyala el moment inicial del bell monument bibliogràfic que dirà a les generacions futures la glòria i les virtuts d'un poble, i és un bella i gentil imatge d'aquell altre gran monument espiritual que remembren eternament les generacions i els segles. El seu record serà el gloriós encenall d'una nova llàntia que vetllarà per l'espiritualitat ciutadana. La seva flama durarà tan com duri la nostra història, això vol dir que durarà sempre.

FRANCESC XAVIER RIERA

Llibres i publicacions

EL GRAN REI.—*Novel·la històrica de Miquel Roger i Crosa.*—Barcelona, 1927.

El senyor Roger i Crosa, un dels novel·listes més simpàtics de la nostra literatura, no ha de menester que s'el presenti al públic. Fa anys que és conegut a Catalunya, i la traducció castellana de *Vida triomfant* el va fer conèixer més enllà de l'Ebre. Dir que l'insigne Ruyra prologà la seva novel·la *Mala llevor*, és ja un elogi de la seva personalitat.

Però fins ara coneixíem en Roger com a costumista i amb la novel·la que acaba de publicar ens ofereix un nou aspecte de la seva obra, posant mà en el gènere històric, tan oblidat en les nostres lletres. Llevat d'algunes tentatives, no tan reeixides com meritòries, i d'algunes obres d'autors i temes catalans, però escrites en castellà, podem dir que fins fa pocs anys la novel·la històrica sols havia entrat a casa nostra com a producte d'importació. La gent catalana, que des de l'època romàntica havia mostrat una certa predilecció per la novel·la històrica, la llegia, però no la cultivava; i fins les traduccions que en feien els catalans solien ésser en l'idioma de Cervantes. Es ben probable que una de les primeres fetes en català fou la de *Les Dues Germanes*, de Ebers, que donà en 1807 don Agustí Casas, a qui preguem des d'aquestes pàgines que ens ofereixi alguna altra versió de l'il·lustre novel·lista alemany.

Després d'aquella traducció, que ens plau elogiar, encara que sia només de passada, un altre escriptor llevantí, el senyor Roger, ens sorprèn amb una obra original, teixida entorn d'una de les grans figures de la Casa d'Aragó.

Les envejables dots de novel·lista de don Miquel Roger, palesades repetidament en els seus anteriors llibres, apareixen de nou, i sense minva, en les planes d'*El Gran Rei*. Tot evocant les seves gestes en un bell quadro d'època, ha brodat un argument ple d'interès: la dolça història d'uns amors delicats, que passen per les més dures proves en uns temps de guerres i de conquestes.

L'habilitat amb que està conduit l'assumpte, la varietat dels episodis que l'esmalten i el relleu i color de les escenes, fan que la narració, que es mou al principi en un ambient de placidesa, vagi guanyant interès a cada capítol.

Respectant el sentir de l'autor, ens permetem observar que tal volta seria més grata la lectura si l'estil fos més planer i el vocabulari més hodiern. Ja que el narrador és un contemporani, sembla millor que ens parli com a tal, i així ho practicaren Walter Scott i Manzoni, els dos mestres del gènere. En canvi, és perfectament admissible que els personatges s'expressin com ho haurien fet en el seu temps, sempre que no ho dificultin l'antiguitat o l'exotisme. Tractant-se d'una obra com *El Gran Rei*, és fàcil aminorar els inconvenients acompanyant, com

ho ha fet el senyor Roger, un glossari d'arcaïsmes; que en aquest cas voldriem més extens, puix mentre algunes de les paraules compreses en el mateix, principalment formes verbals, són encara vives, n'hi falten moltes que figuren en la narració i que per a la generalitat dels lectors són completament intel·ligibles. No per fer-ne retret a l'autor, sinó com a indicació útil, devem fer notar que algunes de les paraules que usa tenen ja d'antic una forma ben catalana, per exemple: *truximan=torcimany*, viva també, encara que ja suplantada quasi del tot.

Callant a desgrat, per no allargar-nos excessivament, les consideracions que ens suggereix l'aparició d'una obra d'aquesta naturalesa, ens plau felicitar el senyor Roger per haver donat al públic un llibre que desitjariem que no fos la seva darrera producció en aquest camp. País d'història i de llegenda és Catalunya, i ric, per tant, en temes inexplorats, que poden donar ample marge a la fantasia del novel·lista. La gloriosa i accidentada vida del comtat d'Empúries, la part que prengueren els catalans en la batalla de Lepanto i fins les incursions dels pirates de Berberia en les platges de la nostra pàtria, foren, entre molts altres, assumptes ben indicats per un escriptor de la costa.

No creuríem haver acabat degudament aquestes línies, si no lloessim el senyor Roger per la dignitat en que sap mantenir la seva ploma. Avui que, amb el pretext de l'art, va penetrant a Catalunya una immoralitat que la deshonora, un escriptor com don Miquel Roger mereix tots els elogis.

JOSEP M. DE GARGANTA

LA DIDA.—*Novel·la de J. Feliu i Codina.*—*Editorial Mentora.*

La formidable obra de Frederic Soler, novel·lada per Josep Feliu i Codina, també una de les més sòlides figures de la literatura vuitcentista, constitueix un dels aspectes més típics i profunds de nostra pagesia de començaments del passat segle, on es manifesta la puixança i rivalitat de dos llinatges rurals que dominaven bona part de territori del camp de Tarragona.

Els personatges i les colpidores escenes que integren la novel·la són, com s'esmenta en la carta que serveix de pròleg, rigorosa còpia de la realitat, i el novel·lista, sense apartar-se de l'ambient i dels trets característics del dramaturg, va vestir-ne una obra curulla d'emocions i gestes pairals en les quals es reflecteixen intensament les dateres, passions i egoïsmes de l'ànima humana.

No podem abstenir-nos d'assenyalar la seva publicació com un notable encert literari, puix demés del fet de fer reaparèixer una obra ben nostra i que molta gent d'avui no havia tingut l'avinentsa d'assaborir, la correcció gramatical ha estat encomanada al competent filòleg senyor Emili Guanyabens. Es aquest un lligam escaient que uneix la nostra obra d'avui amb la de nostres avantpassats, un digne homenatge a nostra literatura tradicional.

Acaba d'ésser publicada en la Biblioteca Europa i costa dues pessetes cinquanta.—R.

TAMBÉ LES ALZINES PLOREN.—*Novel·la de Clovis Eimeric.*—*Editorial Mentora.*

La popular Biblioteca Damisel·la que amb les seves encertades novel·les constitueix avui un element indispensable per a la nostra joventut i sobretot per a les noies de casa, acaba d'enriquir amb un nou volum «També les alzines ploren», la seva col·lecció, el qual és original com els precedents, del honorable escriptor Clovis Eimeric,

En aquesta novel·la s'hi desenrotlla un argument curiós i original, descrit per la ploma fàcil, elegant i pintoresca de l'autor qui es manté sempre en el seu equilibri habitual. Hi recull, amb sorprenent fidelitat, les palpitations colpidores de l'ànima del nostre poble, d'aquell poble humil i senzill que constituí també la font d'inspiració del nostre gran sainetista Emili Vilanova.

Tots els qui l'han llegida n'han quedat encisats i el mateix succeirà, n'estem segurs, als qui la compraran. Val una pesseta en llibreries i quioscos arreu de Catalunya.—R.

LLEGIU-ME.

Amb la rigorosa puntualitat que li és proverbial, s'ha rebut el número del simpàtic *Magazine* català «Llegiu-me» que, com sempre millorant a mesura que va fent temps, constitueix una encertada tria per a tots els gustos i per a totes les aficions.

Figuren en el text nombrosos i avinents treballs literaris de prestigioses firmes de la terra i de l'estranger, entre els quals hem de remarcar «El Tambor Gironí» un episodi intens de l'època napoleònica, del castiç gironí Carles Rahola, «L'Enterrament» un emocionant i vigorós quadre de la vida de muntanya, de Carles Bosch de la Trinxeria, amb un seguiment d'altres no menys famosos ni menys interessants, com són Joan Llongueras,

J. Navarro Costabella, Teodor Baró, etc. i entre els de fora A. Litchénberger, Ch. Foley, Henry Greville, etc. sense oblidar una bella traducció de l'excel·lent humorista nordamericà Mark Twain i la continuació de la intensa novel·la de la romàntica autora Eugènia Marlitt.

En la galeria d'homes de Catalunya que ve publicant la popular revista, figuren retrats de l'exquisit poeta i mestre periodista, Mossèn Jaume Collell, així com un interessant bosqueig sobre la vida del venerable canonge a qui l'intel·lectualitat catalana acaba d'homenatjar.

Entre la profusió d'il·lustracions no hi manquen els llapis d'Apa, Longòria, Bocquet, Freixes, etc. artístiques fotografies a balquena dels bells indrets de la pàtria.

Què més coses es poden inquirir en un company que podeu pendre a tot arreu, sempre disposat a matar les hores d'avorriment que en els dies de vacances us poden esdevenir?—R.

Musicals

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA

Concert VI. - Concepció Callao (sopran contralt)

Seguint la clàssica costum de complaure a tothom, la nostra Associació de Música ha intercalat en les seves sessions un concert de cant a càrrec de l'eximia cantatriu Concepció Callao.

Els concerts de cant, en general, són ben acceptats pel públic. Gairebé sempre són els més reeixits. Caldria encara, però, que alguns socis compensessin, amb llur assistència al menys, els sacrificis musicals que s'imposen els altres i contribuïssin als nobles afanys d'aquesta benemèrita institució. Molt més, quan aquestes audicions són a càrrec de les nostres gentils liedristes.

Concepció Callao és ben coneguda. Les seves audicions de lieds i les rescents intervencions com a solista en els grans concerts sinfònics dels darrers temps—Passió, Novena Sinfònica, Missa Solemnis—li han valgut un èxit i un prestigi ben remarcables. La seva veu fortament timbrada, dicció clara, expressió pulcre i elegant, donen a les seves cançonetes un bell sentit i una graciosa interpretació.

Recordem, precisament: «Ja és ací», Wolf; «Vot de donzella», Chopin; «El mal de l'amor», F. Pujol; «A muntanya», Toldrà; «Pagesívola», Cumellas-Ribó; «Cuca de llum», Matas-Cullerell; «Misteri», Apeles Mestres; «Si

Sant Josep ho vol», C. Fontosa, i per la seva magnitud i magnificència, «Der Freischütz», Weber; «Herodiade», Massenet, i «Orfeus», de Gluck.

Concert VII. - R. Sainz de la Maza (guitarrista)

Aquest concert era a càrrec de l'excel·lent guitarrista R. Sainz de la Maza.

Per bé que la subtilitat i argumentació sonora d'aquest instrument exòtic no entri plenament en els dominis clàssics de la música de càmera, els seus acords, quan són ben dits, tenen un alt sentit de musicalitat prenyada d'efectes fortament sentimentals i una deliciosa sensibilitat oriental.

Demés cal rendir-se sempre a un virtuós de la música, Sainz de la Maza figura a primer terme entre els excel·lents guitarristes que han portat a la nostra terra els cants ardents de terres hispanes, i han reivindicat amb passió i optimisme l'honorabilitat d'aquest instrument vulgarment tabernari i excessivament popular.

Ens varen plaure extraordinàriament: els tres temps de la «Sonatina» de Moreno Torroba, la «Reverie» de Tàrraga, admirablement dita, «Minueto» de Mozart elegant i gentil com sempre, «alegretto i final» de Sor, de ben difícil execució, aquella cançó forta, brunzent del «Fuego Fatuo» de Falla. Consignem encara «Zambra» i «Alegrías» del propi executant, molt ben dites i admirablement sentides.

D'ací i d'allà

NÚMERO EXTRAORDINARI DE «REVISTA D'OLOT»

Com que s'apropa la Festa Major i volem que la nostra REVISTA també estigui de festa, hem pensat fer un número extraordinari que compregui els mesos d'Agost-Setembre. S'admeteran treballs literaris, com dibuixos i gravats de tots aquells que vulguin col·laborar-hi, mentre guardin la seva deguda pulcritud i seny. Hi haurà una portada a tres tints, deu pàgines dedicades a la Sardana, interessant text de personalitats catalanes i notabilíssims gravats d'artistes olotins i forans.

Esperem que tots els olotins qui tenen una indústria o un comerç voldran contribuir a que aquest número sigui un èxit, donant el seu anunci a la REVISTA. Així mateix esperem dels industrials i comerciants de fora, aquesta col·laboració.

Si tots ens ajudeu, us podem adelantar que ningú quedarà defraudat del nostre esforç.

La premsa olotina.—«Rialles»

Ha sortit en la nostra ciutat un altre periòdic, d'humorisme, titolat «Rialles». Sia benvingut. A nosaltres, que potser gastem massa serietat, ens agraden molt les rialles i tal vegada que ens sigui convenient riure una miqueta per esvair moltes tristeses que ens envolten.

Desitgem al confrare molt d'humor i molts mesos de vida.

D'ART

II Exposició d'Art del Penedès

S'ha inaugurat aquesta manifestació artística amb un èxit remarcable.

A fi de fer agradosa l'estada dels forasters que visitin aquest veritable museu comarcal, són en curs d'organització una sèrie de festes, com conferències a càrrec d'En Josep M.ª Junoy, Jaume Valero, Anna M.ª de Saavedra, Francesc Pujols, Josep Carbonell, Mossèn Manuel Trems, i concerts musicals.

Per tal de retre tribut al malaguanyat pintor vilanoví Rafel Sala, mort suara a Mèxic, en un dels dies d'aquest mes, es farà un acte a la seva memòria que, per la qualitat dels que hi pendran part, promet reperir esplèndidament. De dit traspasat artista, amb l'aplegament de les seves dates, s'hi ha destinat un lloc d'honor dintre de la Exposició.

La data de clausura està fixada pel dia 31.

Pro monument Garreta.

Copiem de L'Esquella de la Torratxa:

«Es vergonyós. S'ha celebrat una exposició Pro Monument Garreta. Els artistes han regalat les seves obres, a fi que tot el producte de la venda es destini al monument del gran i gloriós músic. La gesta dels artistes és altament lloable.

Però no ho és gens la del públic. A cap obra no es posà preu; a fi que tothom donés el que bonament pogués per al monument de l'il·lustre home. Sembla natural que hom pagués el preu del quadro i encara hi donés un sobre-preu. Doncs, no. Hom s'aprofità de no haver-hi preus marcats per a poder adquirir obres bones per una porqueria. I així, veïrem que el preu de 50 pessetes era el més elevat de tots. Coloms, Canals. etc., per 50 pessetes; un Obiols per 15; hi hagué gent que adquirí obres per 5 pessetes!!!

Es vergonyós. A la generositat dels artistes, el públic ha contestat d'una manera indigna. Així som els catalans?»

—Ha estat traslladat des de París a la nostra ciutat, per a rebre l'acurada ajuda de la aseva família, el nostre apreciat amic i notable escultor N'Enric Quintana.

Li desitgem un ben prompte millorament.

—Ha estat uns quants dies entre nosaltres, allotjant-se en casa del nostre amic Bartomeu Mas Collèll-mir, l'eximí pintor Nicolau Raurich.

Exposició

A Vich, per les festes de Sant Miquel dels Sants, hi ha tingut oberta una exposició d'algunes de les seves teles (la major part de les comarques de Vich i d'Olot) i caricatures (de personalitats catalanes i gent vigatana), obtenint un nou èxit de venda i de crítica, el nostre incansable company J. M. Mir Mas de Xexàs.

LA PREMSA COMARCAL

Vida Lleidetana

Remarquem un molt excel·lent extraordinari d'aquesta revista catalana que ennobleix la vitalitat intel·lectual de Lleida, dedicat a la bona i lloable memòria del pulcre poeta lleidetà M. Morera i Galícia.

Es digne de figurar en l'antologia de publicacions selectes.

Lleida

Un notabilíssim esforç de millora hi obirem, des de dos números consecutius, en aquesta revista lleidetana que es publica sots la direcció del poeta Ramon Xuriguera.

En efecte, aquesta revista, tal com va habillada actualment, en presentació i cura literària, fa honor a les lletres catalanes.

Suspensió de «L'Avi Muné»

Aquest simpàtic companyó de premsa comarcal, que amb tan de goig és llegit en la nostra redacció, ha sofert, per imposició governativa, una suspensió d'un mes.

Desitgem reveure'l ben prompte.

«Ressorgiment» de Buenos Aires

Hem rebut aquesta revista catalana que es publica en les terres americanes. Tot el seu text i gravats són interessantíssims.

«Arts i Lletres» ha reproduït l'article del company Ramon Pla i Coral *Consideracions sobre el Petrarca*.

VÀRIES

Nombrament

La Companyia Telefònica Nacional Espanyola ha designat a la simpàtica telefonista de la localitat Na Montserrat Berga i Bassols, filla del plorat Director de l'Escola de Belles Arts de Sant Feliu de Guixols i genial artista senyor Berga, per a cap de serveis en la Central establerta en aquesta ciutat.

Rebi la nostra efussiva felicitació per tal nombrament

I Concurs literari de la revista «Arts i Lletres»

«Arts i Lletres» concedirà, d'acord amb el següent cartell, els següents premis:

I. 50 pessetes a la millor poesia de tema i metre lliures que es presenti a concurs.

II. Objecte d'art, a una prosa literària.

III. Objecte d'art, al millor estudi crític sobre qualsevol autor contemporani.

IV. Objecte d'art, a un sonet de tema lliure.

V. Objecte d'art, a una poesia de tema lliure.

VI. Objecte d'art, a una prosa literària.

VII. Objecte d'art, a una poesia humorística.

VIII. Objecte d'art, a una prosa històrica.

Condicions: Els treballs hauran d'ésser inèdits i escrits amb lletra clara i llegidora per a una sola cara del paper.

Cap treball anirà signat ni portarà indicació de cap mena i s'acompanyaran de la plica corresponent, en la qual deu constar-hi el nom i l'adreça de l'autor.

Seran tramesos a la direcció de la revista—Sant Gabriel, 12, Barcelona—abans del dia 15 de juliol.

Tots els treballs premiats quedaran de propietat de «Arts i Lletres».

Homenatge Collèll

Ha sortit l'anunciat volum que, amb el títol de *Jaume Collèll*, reuneix els principals treballs publicats amb motiu de l'homenatge a l'il·lustre canonge vigatà. Entre aquests treballs hi ha l'article que en aquestes pàgines publicà el nostre col·laborador Josep M.ª de Garganta, titolat *El Canonge Collèll*.

—El distingit botànic Josep Cuatrecasas ha publicat al *Bulletí de la Institució Catalana d'Història Natural*,

la següent nota bibliogràfica que tenim el gust de reproduir:

«*L'area de dispersió de la Polygala Vayreda Costa.*—Antoni de Bolós.—Ciència, Gener-Març, 1927.—Estudia l'autor, en aquest treball, la dispersió d'aquest tan interessant demisme ibèric, fins fa poc solament conegut en l'anomenat Coll de Carrera, vers Olot. Conseqüència de detingudes exploracions, el senyor Bolós eixampla l'àrea coneguda de la *Polygala* cap el Montmajor, en el seu cim i vessant nord sobre la riera d'Oix. En una carta molt detallada amb corbes de nivell, assenyalada amb minuciositat totes les cites actuals, que, segons opina l'autor, és de creure siguin les definitives que determinin l'àrea total de la dispersió de l'espècie. Acompanyen al treball tres boniques fotografies referents a diferents estacions de la planta, de la qual, una làmina dibuixada pel senyor Sagarra, amb la seva coneguda mà mestressa, reflexa amb tota fidelitat la seva fesomia».

Felicitem a l'amic Bolós que amb tant d'encert contribueix al coneixement de la nostra flora. Al mateix temps ens permetem oferir el canvi a la docta societat científica que segueix atentament les nostres coses: consultant l'índice dels butlletins de l'any darrer veiem que Olot, després de Barcelona, ha estat la localitat més citada i amb molta diferència de les altres.

—Oportunament rebérem del nostre amic senyor Joan Triadú el follet de la casa Marsans de Barcelona, explicatiu de la secció *Viatges* com a representant de la mateixa en nostra ciutat. La casa Marsans, imitant organismes estrangers que es preocupen de fomentar el turisme, ha pogut aconseguir en combinació amb hotels i ferrocarrils posar a l'abast dels qui desitgen conèixer altres països totes les facilitats i comoditats a preus reduïts.

Mancava vertaderament en nostra ciutat persona com el senyor Triadú per estimular, donar a conèixer i representar l'organització que posseeix la casa Marsans tant per viatges col·lectius com individuals.

De Fotografia

—L'organització d'aficionats a l'art fotogràfic comença a donar bons fruits. El seu President i amic nostre, En Sebastià Maria, ha obtingut en pocs dies assenyalades distincions: el tercer premi, diploma i medalla de bronze en el Concurs de la capital d'Extremadura, l'acceptació de totes les vistes que envià a la casa Kodak i la distinció d'haver-li estat admesos tots els treballs que envià en el concurs de la «Société Photographique d'Artois», celebrat en el Saló del Jardí d'Esports de Béthune (França). En dit concurs, d'entre unes 2000, sols s'en admeteren 565, essent la de nostre amic i un altre aficionat barceloní les úniques que ho foren de tota la Península.

Felicitem al senyor Maria i a la Secció d'Art Fotogràfic per la incorporació que donen al nom de nostra volguda ciutat en aquestes manifestacions artístiques internacionals.

—La temporada de sardanes en la nostra ciutat, resulta molt animadíssima.

En una de les audicions, la cobla-orquestra «La Principal Olotina» estrenà la sardana «Celistia» del nostre paisatgista N'Íu Pascual, que tingué de bisar-se per la bona interpretació que hi donà dita cobla.

Durant els dies 23, 24 i 25 l'esmeutada entitat està contractada per a donar sis audicions de sardanes a Barcelona i Sabadell, respectivament.

Expedició commemorativa

Amb motiu del XIV C. G. I. reunit ara fa un any a Madrid, una de les expedicions peninsulars la C-4 va visitar la nostra çona volcànica.

Ara aquesta excursió ha estat repetida. L'objecte de la nova expedició era resseguir la part central d'aquell itinerari i celebrar un gran acte de rememoració.

Els excursionistes sortiren de Barcelona el dia 25 de Juny, arribant a la nostra ciutat el mateix dia a la nit.

El dia següent al matí es va realitzar l'excursió a la çona volcànica de Santa Pau, l'ascensió als cràters de Santa Margarida i Montsacopa i la visita a la cinglera basàltica de Castellfullit de la Roca.

Interessantíssima resultà la visita al Museu Particular, instal·lat a la casa pairal dels Bolós, molt amablement invitats pel nostre distingit amic don Lluís de Bolós.

Al mig dia, els excursionistes assistiren a l'acte rememoratiu que es celebrà al Saló de Sessions de l'Excel·lentíssim Ajuntament a honor dels geòlegs olotins i en commemoració de la darrera expedició. Inmediatament, expedicionaris, organitzadors i admiradors es dirigiren a Font Moixina, on es celebrà el gran àpat de commemoració.

A mitja tarda preniem comiat dels entusiastes excursionistes, mentre els oferíem un número de REVISTA d'OLOT en record de la seva estada i en prova d'agraïment a la seva distingida i molt valuosa cooperació.

= Per excés d'original quedaran per el número vinent interessants treballs de Joan de Garganta, Pere Aubert, R. Blasi i Rabassa, M.ª Concepció Carreras, M. M. Solveig, Francesc Rossetti, P. Hilari d'Arenys de Mar, Josep M. de Puig-Surós, etc.

Subscribiu-vos a

**LA
NOVA
REVISTA**

*gran publicació catalana
de literatura i d'art*

Imp. de P. Aubert—Carrer Superior, 35. i Nou de S. Antoni, 7.—Olot

GARAGE I TALLER DE REPARACIONS

Autos de lloguer de l'acreditada
marca **O. M.**

especialitzats per a noces i bateigs

Venda de bicicletes i motocicletes
B. S. A., MATKLESS i AUTOMOTO

No confondre, demaneu sempre

MIQUEL BAUS

CARRER DE L'HOSPICI, 9

TELÉFON, 174

OLOT

FABRICA D'ANISSATS I LICORS PLA & PARÉS

DE CASSÀ DE LA SELVA

SUCURSAL D'OLOT:

Carrer d'Amargura, n.º 3

Licors : Xampanyes

Aixarops : Sodes

REPRESENTACIÓ EXCLUSSIVA per a la ciutat d'Olot, dels

Vins d'Alella

de fama mundial

PURESA GARANTIDA

Centre Administratiu - Comercial

Joan Triadú Mitjà

Major, 10 — Teléfon n.º 295 — **OLOT**

Corresponsals a Madrid, Barcelona i Girona

Ingrés quotes servei militar - Llicències de caça, pesca, i tenència d'armes - Passaports - Títols de Xòfer - Registre i traspessos d'automòbils - Certificats de penals i d'Últimes voluntats

Consultori de tota mena d'assumptes de caràcter administratiu i comercial

Compra-venda i administració de finques

SEGURS EN GENERAL

Accidents - Incendis - Vida
Transports marítims i terrestres

VIATGES A «FORT-FAIT»

Bitllets Circulars, Quilomètrics, Individuals, Col·lectius, per a Agrupaments culturals, Grops excursionistes, Societats d'esbarjo, Congressos, Peregrinacions, etc., etc.

DUANES

Servei especial per a l'importació i exportació

HORES DE DESPATX: De 9 a 13 i de les 19 a 21

Perfumeria LLACH

**MODERNA
FARMACIA
LLACH**

**PLACA ALFONS XII
TELEFON 23. - OLOT**

**XOCOLATA
CARRERAS**

OLOT

Casa fundada en 1790

**NOBLES DECORACIÓ
INSTAL·LACIONS**

Estils Antic i Modern

**SECCIO ESPECIAL DE
MOBILIARI LITÚRGIC**

Raimond Vayreda

Successor de H. Rocamora

**Diputació, 111
(Xandre Borràs)**

BARCELONA

Sempre rento la meua roba amb el sabó marca

LA PICADORA

ja que m'he arribat a
convèncer de la seva
suavitat, finura i econo-
mia, tant pel seu preu
com per lo bé que neteja
i fa que es conservi
sempre en bon estat la

 roba

DE VENDA A TOTS ELS ESTABLIMENTS

Magatzem de robes CASA NYERA

de

JOAN GUITART

Novetats per a Senyora

Tinc el gust d'assabentar a tota la distingida clientela i al públic en general, que aquesta Casa ja ha rebut totes les novetats en **SEDES, LLANES i COTONS, DE GRAN FANTASIA**

Géneres per a abric tant en llanes com en sedes

Etamins estampats de gran novetat

Sedes estampades darrera creació

Charmelencs novetat en llanes i sedes

Crespons de seda

Percals, gran varietat de dibuixos i classes

Camises percal i Popelín

Corbates darrera novetat

Lligues i tirants

Gorres d'home darrera novetat

Mocadors, gran novetat

Paraigües de totes classes

Mitges de coró, fil i de seda

Géneres de punt de totes classes

ESPECIALITAT EN TOTA CLASSE DE GÉNERES NEGRES

**No comprin sense veure abans les Novetats
en tots els articles i preus.**

Antiga CASA NYERA

Carrer d'Aigua

OLOT

MODERN HOTEL SANT ESTEVE
d'Anna Bretcha
Sant Rafel, 10 OLOT

Montat amb confort
Calefacció central
Cambres de banys
Aigua corrent i timbres
elèctrics a totes les
:: :: habitacions :: ::
Dormitoris ben aire-
jats i llum de l'exterior
Cuina de primer ordre
Menjadors en la
:: planta baixa ::

COBERTS I PENSIO A PREUS MOLT LIMITATS

— Situat en el lloc més cèntric de la ciutat —